

Deviant

- poezii -

Editura Paralela 45

- IR1650 / 5
Exhibit no.1 / 6
Iluzia căldurii / 7
Switch / 10
Zona zero / 11
Jackpot / 12
Letargie / 13
Cântec naiv 0.1 / 14
Soarele de cauciuc / 15
8 a.m / 17
Soarele de ianuarie / 18
Cutia dragoste / 19
Cântec naiv 0.2 / 20
Sophie, poezia / 21
21.jackpot / 22
Deviant / 23
Goodbye, my love / 24
Sophie, orașul, liniștea / 26
*** / 28
Întunecare / 29
Travka / 30
Bang bang / 31
Sophie, confesiuni / 32
Dezaxare / 34
Childish / 35
Stabilizare / 36
Habits of my heart / 37
Darko / 38
Witch drums / 39
Cupid carries a gun / 40
Optimistique-moi / 41
Man o to / 42
Ne me quitte pas / 44
room 21, praga / 45
cu țigările aprinse / 46
Morning flash / 47
Smoke me to the end of love / 48
Baden-Württemberg / 49

Fetzer farm / 51
Dragostea, uncori: / 53
Să fie liniște / 55
Colectiv / 56
Baby, I`m rising / 58
Retro.01 / 59
Little black box / 60
How to dissappear / 61
Îngheț / 62
Folie a deux / 63
Lovely bones / 64
Silly in love / 65
Orionidele / 66
țipătul din pernă / 68
Piese lipsă / 69

PARIS | We know
books

Aș putea sta ore în șir
în trenul 1650, cu soarele acesta domestic în păr,
privind în golurile de pe fereastră, amorțită,
pierdută în browser-ul meu afectiv,
unde
e adevărata intimitate și adevărata frumusețe,
legănată pe căile ferate
din țară, fotografiind uneori străini
în obscuritatea compartimentelor, regizând
pentru fiecare din ei
câte o dramă,
alteori, doar ținând ochii închiși
și rătăcindu-mă
într-un cinematograf uriaș și teribil,
aș putea suporta până la capăt delirul și foamea,
și vocile astea
care mi se dezintegrează în cap,
cât timp mă întorc
în orașul în care mi-am dorit atât de mult să vii,
în orașul acesta pentru care ai abandonat totul,
cât timp mă întorc și știu c-aștepți
să ne culcăm în patul nostru ireal, sub becul stins, sub acoperișul
cu bufnițe și lilieci, în care miroase
a mușgai și-a dragoste.

Ce o să mai rămână
din noi,
iubire,

oase, păr și unghii
așezate după frumoasa
radiografie a morții,
poate un volum de poezie bună,
citită cu voce tare, brutal, după un pahar de absint
și un pachet de kent rusec, în nopțile negre
ca filmele lui kubrick în care
ne-am văzut fețele desfigurate și am învățat
să le iubim,

câțiva oameni în care am avut curajul să credem, care ne-au făcut
să ne fie rușine cu dramele noastre mici,

cărora le-am citit din ginsberg și plath,
pe care i-am infectat
cu demența noastră,
cărora le-am arătat cât de frumos e orașul
noaptea și cât de nesigur,

o garsonieră goală într-un cartier mort,
câteva mărunțișuri
uitate pe masa din bucătărie, urma gândacului
pe care l-am strivit de perete
într-o mică criză de furie,

ce-o să mai rămână din noi,
iubire,

mă întreabă
vocea asta neagră
din capul meu
pe care o cunosc dintotdeauna.

Iluzia căldurii

LBRIS

We know
books

azi soarele nu a mai apărut
nici pe ecranele chinezilor;

a fost întuneric și
pe întuneric trecem
în ilegalitate, proiecții tribale
pe zidurile blocurilor, spații strâmte în care transpirăm
și strivim
insectele dinăuntru,
când durerea e un lucru concret, animalul pe care l-ai privit
direct în ochi și l-ai recunoscut
ca pe un prieten mort,

gura duhnind a alcool,
scoți foarfecile și decupezi
râni frumoase, în oglinzile liftului
apărem radioactivi,
ochi roșii
privind în golul dedesubt,

încotro mergem,
nu e niciun semn cu exit,
niciun buton de panică,

cerem pe litere
tandrețe
și
nu primim; cerem
soare
și ne proiectează
pe ecrane uriașe
iluzia căldurii,

cum
ai pune pe un om
multe haine
și te-ai aștepta
să nu se mai simtă singur.

We know
books

Niciun nor electric deasupra capului
de-o vreme, nimic care să-mi frângă miocardul.
Tot mai fericită și tot mai puțin speriată,
gata să-nfrunt
haosul străzii, să trăiesc o vreme în ziare,
fără pastile și pansamente, după atâta timp
în care am lăncezit
pe canapea și am prins rădăcini
în pagini web inutile, în cadrul ăsta
casnic, cu miros de resemnare.
Ca după multe luni în spațiu, mă-ntorc
pe planeta pământ,
și zici că-s rahitică
atunci când mă vezi, printre oamenii ăștia uriași,
serioși ca-n icoane.
Palidă și nervoasă, reconectată
la rețeaua vie, la fel de criptată a omenirii, bântui ruinele unui oraș
îngropat sub supermarketuri.
Viața, în strălucirea ei de gunoi, m-atrage.
Și nu-i zi în care să nu alerg spre ea
ca o sinucigașă printre mașinile din ceață.

O să rămân o vreme aici,
cu capul descusut în palme,
cineva o să se joace cu întrerupătorul,
și o să treacă mult timp
până o să-mi revin.

Nu mă aștepta, sunt într-un loc
în care nu mai am nevoie de carcasa și e o muzică bolnavă
pe fundal, un frig care intră în mine
și conservă toate părțile sănătoase,
ziduri moi de care mă lipesc
ca de barba ta lungă de sălbatic și doliu,

niciun om, nicio apropiere,
un somn alb de ospiciu și
o hologramă care-mi ține de urât
în minte,

nu mă aștepta,

sunt egoistă,
sunt rea,
sunt ce ai ales.

Intimitatea mea
e această barieră electrică
prin care te las să treci
pentru că-mi ești drag,
cu inima ta hăituită și bormașina
cu care-mi faci semne frumoase în memorie,
și teama asta bolnavă
să nu mor
înaintea ta,

miști degetele pe
pe piele
și distrugi
toate celulele reactive, urmele
abuzurilor,
coșmarul în care am stat o vreme
scufundată
ca într-o cadă plină, plină
cu frică,

ieșim în stradă și sângele nostru luminează tot orașul,
e un fel
de a înfrunta totul,
dragostea noastră e cea mai sinceră
scenografie, ne încolăcim unul de celălalt și asta înseamnă
siguranță, o liniște dementă în minte
în care totul
pare posibil,

mă săruți
și în gură
se zbat violent
tot felul de bestii.